

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

သောင်းယံကမ်းကလွမ်းပန်းချီ

အာချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း(၁)

"ဟဲ့...ကြက်သွန်လေးနွားပြီး လှီးခိုင်းတာများ အမဲဖျက်ခိုင်းတာ ကျ
နေတာပဲ။ မပြီးနိုင်ဘူး"

"လက်သည်းတွေ ထိကုန်မှာ စိုးလို့ မမရဲ့ ။ ဒီလောက်ရှည်ပြီး လှနေ
အောင် မနည်းယုယထား ရတာ"

လက်သည်းတွေကို လက်ကလေးထောင်ပြီး မြှောက်ပြလိုက်တဲ့
ညီမဖြစ်သူကို မိုးမိုးဇော် မျက် စောင်းထိုးပြီး စဉ်းတီတုံးကို ဆွဲယူပြီး ကြ
က်သွန်တွေကို သူမကိုယ်တိုင်ပဲ စိတ်မြန်လက်မြန်နှင့် တဒေါက်ဒေါက်
လှီးနေ၏။

ဖြိုးဖြိုးဇော်ကတော့ အခွင့်အရေးလေး ရသည် နှင့် လက်ဆေး၊ လ
က်သုတ်ပြီး ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားသည် ။

"ဒါက... ဘယ်လဲ။ ဒီမှာ ကူဦးလေ"

"အာ...မမကလည်း ဖြိုးဖြိုးမှ ဘာမှ မလုပ်တတ်တာ။ မလုပ်တတ်
တာကြီးကို မမ ခိုင်းနေ တာ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လုပ်တာ ပင်ပန်းတယ် မမ
ရဲ့ "

"အခြားဟာတွေမလုပ်တတ်လည်း လိုတာယူပေးဖို့ လောက်တော့ န
င်တတ်တယ်...လာ"

ဖြိုးဖြိုးဇော် ခေါင်းကုတ်၍ နှုတ်ခမ်းစုလေသည် ။ အဲဒါ ဟိုလူကြောင့်ပေါ့။

သုတသွေးဆိုတဲ့ လူ...

သုတသွေးတို့ မိသားစု ဘုရားဖူးရင်း အလည်လာမည်ဆိုတာနှင့် မေမေက ဖြိုးဖြိုးတို့ ညီအစ်မကို မီးဖိုချောင်ထဲ မောင်းသွင်းတော့တာပဲ။

မိန်းကလေးဆိုတာ...

အချက်အပြုတ်ကျွမ်းမှ ...

အသိမ်းအဆည်းတတ်မှ ...

အိမ်ထောင်မှုနိုင်နင်းမှ ...

စသည် စသည် ဖြင့် စုံလို့ ပါပဲ။ ဒါတွေ ပြောရခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းက သုတသွေးဆိုတဲ့ လူနဲ့ မိုးမိုးဖြစ်ဖြစ် ဖြိုးဖြိုးဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့ လက်ထပ်ရမည်တဲ့ ။

အဲဒါကြောင့် ဒီနေ့ သုတသွေး လာမည်ဆိုတာနှင့် မေမေ ဖြိုးဖြိုးတို့ ညီအစ်မကို ဒေါင်းတောက်အောင် ခိုင်းနေတာ၊ ကျိုးကျအောင်လို့ တဲ့ ။ မေမေက အချက်အပြုတ်ကျွမ်းပေမယ့် ဖြိုးဖြိုး က အပျင်းထူတတ်သူပါ။

အလှပြင်ဖို့ က လွဲရင် ကမ္ဘာမြေကြီး တုန်ဟည်းသွားမည်ဆိုရင်တောင် စိတ်ဝင်စားတတ်သူ မဟုတ်ပေ။ သုတသွေးဆိုတဲ့ လူက ရန်ကုန်က ချမ်းသာသည် ။ အသက်ကတော့ မမနဲ့ ရွယ်တူတဲ့ ။ တက္ကသိုလ်တစ်ခုက ကျူတာတစ်ယောက်မို့ အထင်ကြီးစရာ ဂုဏ်ပုဒ်များ နှင့်သာ။ နွေရာသီကျောင်း ပိတ်ရက်မှာ မို့ အလည်လာမှာ တဲ့ လေ။

"တီ...တီ"

"ဟော...သူတို့ လာကြပြီထင်တယ်"

ကားဟွန်းတီးသံကြောင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်း
ဆုံသွားကြသည်။

"သွားချောင်းကြည့်ရအောင်"

"ကိုယ့်သိက္ခာနဲ့ ကိုယ်နေစမ်းပါ ဖြိုးဖြိုးရယ်"

"ဟာ...မမကလည်း ချောင်းကြည့်မှ အသေးစိတ် ဝေဖန်လို့ ရမှာ
ပေါ့။ တည့်တည့်ကြီး ဘယ်လိုကြည့်မလဲ။ လာစမ်းပါ"

ဖြိုးဖြိုး အတင်းလက်ဆွဲခေါ်လေသဖြင့် မိုးမိုး ခြေချင်းခလုတ်တိုက်မိ
လုမတတ် ပါသွားပြီး နံရံကွယ်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ထင်တဲ့ အတို
င်းပါပဲ။

မေမေ အိမ်ထဲကနေ ပြေးထွက်သွားပြီး ခဏကြာတော့ ပြန်ဝင်လာ
သည်။ နောက်မှာ အသက်ငါးဆယ်ခန့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် လူငယ်တစ်
ယောက်။ လူငယ်ကို မြင်လိုက်ရတော့ ဖြိုးဖြိုး၊ မိုးမိုးကို ခါးကိုင်းနေရာ
မှ မော့ကြည့် ဖြစ်၏။

"ချောတယ် မမရဲ့ "

"တိုးတိုးပြောစမ်းပါ"

"မကြားနိုင်ပါဘူး"

"ပြောလို့ ရမလား။ နားပါးတဲ့ သူဆိုရင် ကြားလောက်တယ်...သိ
လား"

"ဟီ...ဟီ...မမနဲ့ ဖြိုးဖြိုး မဲနှိုက်ရတော့မယ်ထင်တယ်"

"မိဖြိုးနော်...ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေမှန်း မသိဘူး"

နှစ်ယောက်သား တွတ်ထိုးနေကြရင်း အာရုံက ဟိုလူ့ဆီသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ။ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့် ဘော်ဒီက တောင့်တင်းကျစ်လျစ်လျက် ကြည့်ကောင်းနေသည်။ ။

မည်းနက်ထူထဲနေသော မျက်ခုံးတန်းနှစ်ဖက်က အထင်းသား နှာတံပေါ်လျက် ပိရီသေသပ်လှသော နှုတ်ခမ်းအစုံက တည်ကြည်ခြင်းကို သရုပ်ဖော်နေ၏။

မေးရိုးကားလျက် လေးထောင့်ဆန်ဆန် မျက်နှာတည်ဆောက်ပုံသည် ယောက်ျားပီသခြင်းကို ညွှန်ပြသော မြားတစ်စင်းအလား။ ခပ်တိုတိုရှိသောဆံပင်တွေကို နောက်သို့ လှန်သိမ်းပြီးထားသဖြင့် နဖူးပြင်က မဟာဆန်ဆန်။

အင်္ကျီက ရှပ်လက်ရှည် နံ့သာရောင်ကို ကြယ်သီးစုံတပ်ထားပြီး အပြာရောင်ကွက်စိပ်ပုဆိုးကို ဝတ်ထားသော သူ့အသွင်က ရှင်းသန့်နေသည်။ ။

"ကိုမြင့်ဇော်က ဘာလို့ လိုက်မလာတာလဲ မိမိရဲ့ ။ အညာကိုလာရင် အသားမည်းမှာ စိုးလို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့ ။ သူက အရမ်းလိုက်ချင်တာ။ ဟိုမှာ အလုပ်တွေက ထားခဲ့လို့ မရလို့ "

"ဒီလောက် စီးပွားရေးတွေ သောင်းကျန်းနေတာ ထားစရာတောင် ရှိသေးရဲ့ လားကွယ်"

"မမချို့ကတော့ ပြောရော့မယ်"

ဒေါသန္တာချို့တစ်ယောက် စကားတွေ ရွန်းရွန်းဝေနေသည်။ ။ သူများကိုသာ ပြောရတယ်။ ကိုယ့်ယောက်ျားကရော ဘာထူးသေးလို့ လဲ။ ဧည့်

သည် တွေ လာမယ်ဆိုတာတောင် သူ့ခမျာ အိမ်ကပ် ပြီး မကြိုဆိုနိုင်။

ပွဲရုံက မဖြစ်မနေ သွားရသေး၏။ ဒေါ်မိမိလင်းက မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့လျက်...

"မမချို့ရဲ့ သမီးတွေရောဟင် "

"ရှိတယ် မိမိရဲ့ ။ နှစ်ယောက်စလုံး မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ ချက်ပြုတ်နေကြ လေရဲ့ "

ပေးလိုက်ပါပြီ တစ်မှတ်။

"မမချို့က သမီးတွေမွေးထားတော့ သက်သာတာပေါ့။ မိမိမှာ သာ အခုထိ မီးဖိုချောင်ဝင်ရ တဲ့ ဝဋ်က မကျွတ်နိုင်ဘူးဖြစ်နေတာ။ အိမ်ဖော် ခေါ်ဖို့ ကျတော့လည်း မဖြစ်ပြန်ဘူး။ အသက်ကြီးပြန် တော့ စိတ်တိုင်းမ ကျဘူး။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ခေါ်ပါမယ်ဆိုပြန်တော့ ကိုယ်မွေးထားတာ က သားမို့ စိတ်မချ။ အဲဒါနဲ့ ပဲ ကိုယ်တိုင်အပင်ပန်းခံနေရတာ။ အခု တော့ သားအားကိုးနဲ့ ပဲ သမီးအလိမ္မာလေး ရှာတော့မယ်လေ "

ဒေါ်မိမိလင်း သားကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ပေမယ့် သုတသွေးက ပုံမှန် မျက်နှာထားနှင့်သာ။ တည်လည်း မတည်၊ ပြုံးလည်း မပြုံး။

မိခင်ဖြစ်သူကို မျက်လွှာတစ်ချက်တော့ ပင့်ကြည့်ဖော်ရ၏။ ဒါ သူ့ရဲ့ ပင်ကိုစတိုင်လ်။ ကျူတာတဲ့ ။ ကျောင်းသားတွေနှင့်တော့ ဘယ်လိုဆက် ဆံသည် မသိပေ။ လောလောဆယ်အဖို့ မှာ တော့ ကျောက်ရုပ်ကို ချ ထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။

"ဒီမှာ ကြာကြာနေရမယ်နော် မိမိ "

"နေမှာ ...နေမှာ ။ မပူနဲ့ မမချို့ရေ။ သားအတွက် ချွေးမ ရွှေညာသူ လေးတစ်ယောက် ရှာရမှ ကို ပြန်မှာ "

"မေမေကလည်း "

"ရှက်မနေပါနဲ့ သားရယ်။ သား အရွယ်မငယ်တော့ဘူး။ ကျူတာတစ်
ယောက်ပဲ ဖြစ်နေပြီ။ အရွယ်လွန်သွားရင် မကောင်းဘူးကွယ့်။
ဂေါ်မစွဲကြီးဖြစ်နေမယ်။ ရှာတော့...ရှာတော့"

သုတသွေး ပြုံးတော့ ပြုံးလေ၏။ မိန်းမယူဖို့ အကြောင်းပြောရင်
အေးစက်စက်နိုင်လွန်းလှတဲ့ သားကို ဒေါ်မိမိလင်း စိတ်တိုင်းမကျနိုင်။
ပြောကြည့် ကြိုက်တာ မတွေ့သေးလို့ ဟု ဆင်ခြေပေးတတ် စမြဲ။

သူ့စိတ်ကြိုက်က ဒီတစ်သက် တွေ့ရောတွေ့ဦးမှာ လား။ နှလုံးသား
မရှိတဲ့ အတိုင်း၊ ဒေါ်မိမိ လင်း ကျောက်တုံးကိုဖက်ပြီး ဒီသားကို သန္ဓေတ
ည်သလား ထင်ရလောက်အောင်ကိုပဲ။ ဒီသားရဲ့ ရင် ဘတ်ထဲမှာ ရင်ခုန်
လှုပ်ရှားတတ်တဲ့ နှလုံးသားတွေ မာကျောနေခဲ့သည် ။

ဒီတစ်ခါတော့ သားရဲ့ နှလုံးသားတွေ လှုပ်လှုပ် မလှုပ်လှုပ်၊ ခုန်ခုန် မ
ခုန်ခုန် သူမကပဲ ကိုင် လှုပ်ပေးရတော့မည်။

"မမချို့"

"ဟင်"

"မိမိ သမီးတွေကို မြင်ချင်လှပြီ။ ခေါ်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးပါဦး"

"အင်း...အဟင်း...ဟုတ်သားပဲ" လို့ ပြောပြီး ဒေါ်သန္တာချို မီးဖိုချောင်
ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့် လိုက်၏။

"သမီးတို့ ရေ...အပြင်ထွက်ခဲ့ကြပါဦးကွယ်"

မေမေ့အသံကြောင့် မိုးမိုးနှင့်ဖြိုးဖြိုး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားကြလေသည် ။

"ခေါ်နေပြီ...ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ရုံပဲ ရှိတာပေါ့"

"ငါ ရှက်တယ်ဟ။ မသွားရဲဘူး"

"လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ မမရာ။ ရှက်တယ်ဆိုကတည်းက မမ ဟိုလူကို စိတ်ဝင်စားသွားလို့ ဟုတ်တယ်မှတ်လား"

"ဒီကောင်မလေး ပေါက်တီးပေါက်ရှာ"

"မဟုတ်ရင်လည်း နေလေ။ ဖြိုးဖြိုးကတော့ စိတ်ဝင်စားတယ်"

"သမီးတို့ ရေ"

"ဟော...ခေါ်ပြန်ပြီ။ လာ...သွားရအောင်"

ဖြိုးဖြိုးက သွက်လက်ဖျတ်လတ်သူပီပီ ရှေ့မှ ထွက်သွားလေ၏။ မိုးမိုးက အကြီးဆိုတော့ ဣန္ဒြေရလေးနှင့်သာ။ ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေတစ်သန်းနှင့် နောက်မှ လိုက်လာသည် ။

"လာ...ထိုင်ကြ"

ဒေါ်မိမိလင်း မိုးမိုးနှင့် ဖြိုးဖြိုးကို အချို့သာဆုံးအပြီးနှင့် နှုတ်ဆက်လေ၏။

"မတွေ့တာ ကြာလို့ လားမသိဘူး။ အရမ်းလှလာကြတယ်နော်"

"ခုလို မြှောက်ပြောတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ"

"အို...သမီးငယ် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ လူကြီးကို"

"အန်တီက မြှောက်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ သမီးတို့ တကယ်လှတာပါ"

"အားနာလိုက်တာ မိမိရယ်။ ဒီကောင်မလေးက အဲဒီလိုပဲ အပြောမ

တတ်ဘူး"

"ကလေးပဲ မမချိုရယ်။ ပြီးတော့ မိမိက အားနာရမယ့်သူမှ မဟုတ်တာ"

"သား"

"ဗျာ"

ဒေါသန္တာချို ခေါ်သံကြောင့် သုတသွေး ဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။ ဒေါသန္တာချိုကို ကြည့်ခြင်းမှ အပ အခြားကို မျက်ဝန်းစွေမိပါက ဘုရားစူးရပါစေသေးလို့ ကျမ်းကျိန်ထားသလားတော့ မပြော တတ်။

"ဒါက အန်တီသမီးကြီး မိုးမိုးဇော်၊ သူကတော့ အငယ်မ ဖြိုးဖြိုးဇော် ပေါ့ကွယ်"

ဟုတ်ကဲ့လို့ လည်း မပြော၊ ဝမ်းသာတယ်လည်း မဆို၊ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြပြီး ချက်ချင်း မျက်ဝန်းတွေ ပစ်လွှတ်ခြင်းကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းသွား၏။

"သမီးတို့ ကလည်း မှတ်ထား...သူက သမီးတို့ အန်တီ ဒေါ်မိမိလင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သား သုတသွေးတဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့"

ဟုတ်ကဲ့အသံက မိုးမိုးထံမှ ၊ ဖြိုးဖြိုးကတော့...

"အန်တီ...အန်တီသားကို ရေခဲတိုက်ကနေ ဆွဲထုတ်ခေါ်လာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်"

"ဟဲ့...ဖြိုးဖြိုး"

"ဒီကောင်မလေးတော့"

ဖြိုးဖြိုးအပြောကြောင့် ဒေါသန္တာချိုနှင့် မိုးမိုး မျက်နှာပျက်သွားပေမယ့် သုတသွေးက မကြား မိသလိုပါပဲ။ ဖြိုးဖြိုးကို စူးခနဲ တစ်ချက်သာကြည့်ပြီး မျက်နှာပြန်လွဲသွားသည် ။ ဒေါ်မိမိကတော့ အရယ်မပျက်နှင့်။

"ပြောပါစေ မမချို။ သားက ပြောစရာဖြစ်နေတာကိုး။ သူက မသိသေးရင် အဲဒီအတိုင်းပဲ။ အဲ... နောက်ခင်မင်သွားကြပြီ ဆိုရင်တော့ တွေ့ရာနေရာမှာ သင်တော့ကြားတော့တာပဲ။ လောက အကြောင်းတွေ၊ သိမှတ်ဖွယ်ရာ ဗဟု သုတတွေနဲ့ ဘယ်လိုလိမ္မာဖို့ ၊ ဘယ်လိုနေတတ်ကြဖို့ တွေလေ။ အဲဒီလို တရားတွေဟောလွန်းလို့ မိမိဖြင့် ကျူတာမလုပ်ခိုင်းဘဲ ဓမ္မကထိက လုပ်ခိုင်းမလားလို့ တောင် စဉ်းစားနေတာ...အဟင်း...ဟင်း"

"မိမိကတော့လေ...ပြောတော့မယ် ကြံကြံဖန်ဖန်"

လူကြီးတွေရယ်တော့မှ ရောယောင်၍ လိုက်ရယ်ကြသည် ။ အိမ်မှ အလုပ်သမား ကိုဖိုးနီ သူတို့ အထုပ်တွေကို မနိုင်မနင်းနှင့် သယ်လာတာမြင်တော့ သုတသွေးဆိုတဲ့ လူ ထသွားလေ၏။

"ကျွန်တော့်ကိုလည်း ပေးလေ။ ကူသယ်မယ်"

"ရပါတယ် ဆရာရဲ့ ။ ကျွန်တော် နိုင်ပါတယ်"

"မဟုတ်တာဗျာ...ဒီလောက် မနိုင်မနင်းကြီးဖြစ်နေတာကို ပေးပါ။ ဒီဘက်က အထုပ်"

သုတသွေးက ကိုဖိုးနီ၏ ညာဘက်လက်မှ လက်ဆွဲအိတ်နှစ်လုံးကို တစ်လုံးဆွဲယူလိုက်၏။ ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေးဘဲ အမြင်မတော်ရင် ဝင်ကူညီတတ်တာက သုတသွေးရဲ့ ဗီဇပါ။

ကိုယ်သာဆိုရင်ဆိုတဲ့ ကိုယ်ချင်းစာတရားကို အမြဲတမ်း မွေးမြူထား

သည်။

"အို...မောင်သုတကို အားနာစရာ။ သမီးတို့ ညည်းတို့ အစ်ကို လက်
ထဲကအိတ်ကို သွားယူ ထားလိုက်"

"ဟုတ်"

"နေပါစေ အန်တီ...ရပါတယ်"

ထမလို့ ကြွသွားကြတဲ့ တင်ပါးတွေ ကျွန်းကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ပြန်ကျ
သွား၏။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သုတသွေးက ကိုဖိုးနီနောက်သို့
လိုက်သွားပြီ။

အခန်း(၂)

"အုပ်စိုး"

"ဗျာ...ဆရာ"

ခေါ်လိုက်တာနှင့် အသံလည်း ကြား၊ လူကလည်း ဦးဗလဇော်ရှေ့သို့ ရောက် လာပြီး လက်ကို နောက်ပစ်ပြီး ခေါင်းငုံ့မတ်တတ်ရပ်ပြီးသား။

"ဘာခိုင်းမလို့ လဲ ဆရာ"

"အိမ်ကို သွားပေးပါဦး မောင်အုပ်စိုးရယ်၊ အိမ်က အမေကြီး ဖုန်းဆက်လို့ ။ အိမ်သုံးစရိတ် ပိုက်ဆံကုန်နေလို့ တဲ့ ပိုက်ဆံတောင်းတာ သွားပို့ပေးပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အိမ်မှာ ဧည့်သည် တွေ ရောက်နေတော့ လိုပြီပေါ့ကွာ။ လောလောဆယ်သုံးဖို့ တစ်သိန်း ယူသွားပေးလိုက်နော်...ရော"

ဦးဗလဇော် ချပေးသော တစ်သိန်းအုပ်ကို ကောက်ယူပြီး ဇွဲအုပ်စိုး ရေတွက်ကြည့်လိုက်၏။ ကိုယ့်လက်ထဲရောက်ရင် ကိုယ့်တာဝန်မို့ ရေတွက်ကြည့်ရခြင်းပါ။ တစ်ထောင်လိုလည်း ကိုယ့်တာဝန်၊ ငါးရာလိုလည်း ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိသည် မဟုတ်လား။

ဇွဲအုပ်စိုးက အလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာမှာ အဲဒီလိုတိကျပြတ်သားသူ၊ ဒါကြောင့်လဲ ဦးဗလဇော် သူ့ ကိုယ့်ကြည်အားကိုးခြင်းပါ။

"ဆိုင်ကယ်ယူသွားလေ...မောင်အုပ်စိုး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

အုပ်စိုး ပိုက်ဆံတွေကို ကြွပ်ကြွပ်အိတ်အပါးသေးလေးနှင့် ထည့်ကာ ဆိုင်ကယ်ထိုင်ခုံအောက် ကို လှန်ထည့်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည် ။ ဦးဗလဇော်တို့ အိမ်ကိုရောက်တော့ ခြံမှာ မိုးမိုးနှင့် အရင် ဆုံသည် ။ အုပ်စိုး ဆိုင်ကယ်ကို စက်သတ်ပြီး မိုးမိုးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်၏။

"မိုးမိုး...ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"ဈေးသွားမလို့ ပါ"

"တစ်ယောက်တည်းလား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဒါဆို ခဏစောင့်နေပါလား။ ကျွန်တော် ဆရာပို့ခိုင်းတဲ့ ပိုက်ဆံ လာပို့တာ။ ပြီးရင် ဆိုင်ကယ် နဲ့ လိုက်ခဲ့လေ။ လမ်းကြိုတာပဲဟာ"

"ဒါဆိုသွားလေ... ကျွန်မ ဒီကစောင့်နေမယ်"

အုပ်စိုး ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဆိုင်ကယ်ကို ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်သွားလေ၏။ ခဏကြာတော့ ပြန်ထွက် လာပြီး...

"တက်"

တက်ဆိုလို့ တက်လိုက်တော့ အုပ်စိုး မိုးမိုးကို ပြန်ငဲ့ကြည့်ကာ...

"ဆွဲခြင်းကြီးနဲ့ ဖြစ်ရဲ့ လား"

"ဖြစ်ပါတယ်"

"ကျွန်တော့်ကို ပေးလေ။ ရှေ့မှာ ထားလိုက်မယ်"

"ရပါတယ်...ကျွန်မ လက်ကပဲကိုင်ခဲ့မယ်"

ဒီထက် အပိုစကား ပြောစရာမရှိတော့ပြီမို့ ဆိုင်ကယ်က ဝေါခနဲ ထွက်သွားလေသည်။ ။ အုပ်စိုး နှင့် မိုးမိုးက မေးပြောခေါ်ထူးလောက်ပဲ ရှိခဲ့ဖူးတာ၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားမပြောဖူးပေ။ အလုပ်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမားဆိုတဲ့ စည်းခြားနေခြင်းကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။

မိုးမိုးက အေးအေးနေတတ်သလို အုပ်စိုးက အိမ်လာတိုင်း အလုပ်ကိစ္စတွေနှင့်မို့ အေးအေး ဆေးဆေး စကားမပြောဖြစ်ကြတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ။ ရွယ်တူတွေဆိုတော့ နည်းနည်းရှိန်နေကြတာလည်း ပါမည်။

"ဘာတွေဝယ်မှာ မို့လို့ ဆွဲခြင်းက ကြီးနေတာလဲ မိုးမိုး"

"အစုံပါပဲ။ ဟင်းစားတွေလည်း ပါတာပေါ့။ အိမ်မှာ ဧည့်သည် တွေရောက်နေတော့ ကိုယ့် အိမ်သားချည်း စားသလို ဟင်းစားနှစ်ခွက် သုံးခွက်နဲ့ မတင့်တယ်ဘူးလေ"

"ဘယ်က ဧည့်သည် တွေလဲဗျ"

"ရန်ကုန်ကပါ"

"ဪ"

အသံတွေ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်ပြီး နိမ့်ခွက်ဝင်နေသည့် နေရာလေးကို ကွင်းရှောင်ချိန် မရ လိုက်တော့။

"အင့်"

မြောက်တက်သွားတဲ့ မိုးမိုးကိုယ်လေး ပြန်အကျမှာ ကြောက်ကြောက်

ကံလန့်လန့်နှင့် ဖက်မိဖက် ရာ အုပ်စိုးခါးကို ဖက်ထားမိ၏။ မေးစေ့က
လည်း အုပ်စိုး ပခုံးစွန်းနှင့် ပြေးတိုက်သည် ။ ဆွဲခြင်းက တစ်ဖက်မို့ အုပ်
စိုး အလိုက်သိစွာ ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်လျှော့ချပစ်လိုက်၏။

"မေးစေ့နာသွားတယ် ထင်တယ်"

"နည်းနည်းပါးပါးပါ"

နည်းနည်းပါးပါးပါဆိုပြီး မဲ့တဲ့ တဲ့ ဖြစ်သွားတဲ့ မျက်နှာလေးကို အုပ်
စိုး မှန်ထဲမှ တစ်ဆင့် မြင် လိုက်ရသည် ။ လက်ကတော့ မလွှတ်ရဲသေး
ဘဲရှိကာ အုပ်စိုး ခါးကိုဖက်ထားဆဲ။

မှန်ထဲမှာ အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြတော့ မိုးမိုးမျက်နှာလေးရဲကာ အုပ်
စိုးခါးကို ကမန်း ကတန်း လွှတ်လိုက်၏။

"ပြုတ်ကျနေမယ်"

"ရတယ်"

"ကျွန်တော် မတွန့်တိုတတ်ပါဘူး"

"ရှင်နော်...ဘာစကားပြောတာလဲ"

"အလကားခင်လို့ စတာပါ။ စိတ်မဆိုးနဲ့ နော်"

အုပ်စိုး တောင်းပန်စကားဆိုတော့ မိုးမိုးဆီက မျက်စောင်းတစ်ချက်
နှင့် တုံ့ပြန်သည် ။ ဒီလောက် ရင်းရင်းနှီးနှီး သူတို့ တစ်ခါမျှစကားမပြော
ဖူးကြပေ။ ဒီနေ့မှ အညာသူပီသစွာ မိုးမိုး ပါးအို့ လေးတွေပေါ်မှာ ပါးကွ
က်ကလေး နှစ်ဖက်က နေရာယူထားသည် ။ မိုးမိုးကို အုပ်စိုးတွေ့လိုက်
တိုင်း ပါးကွက်ကလေးနှင့်သာ။ ဖြိုးဖြိုးကတော့ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး
အမြဲတမ်း မိတ်ကပ်ရောင်ပြေးနေ သည် ။ လက်သည်းခြေသည်းတွေဆို

လည်း အရှည်ကြီးတွေနှင့်။ ကာလာအမျိုးမျိုး ရိုးသည် မရှိ။

ဝတ်တော့ ဘောင်းဘီတွေ၊ စကတ်တွေ။ နေတော့ ကြော့ကြော့လေး
။ ညီအစ်မဆိုပေမယ့် မိုးမိုးနှင့် တခြားစီ။

မိုးမိုးက အနေအေးပြီး မြန်မာဆန်သည် ။ အင်း အုပ်စိုး
ဘာတွေတွေ့နေမိပါလိမ့်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးပြီး ပြုံးလိုက်မိ
တော့သည် ။ ဈေးထိပ်ကိုရောက်လို့ မိုးမိုးကိုချပေးပြီးတော့...

"မိုးမိုး"

"ရှင်"

"ဈေးဝယ်တာ ကြာဦးမှာ လား"

"အင်း...ကြာမယ်ထင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဪ...ဈေးဝယ်ဖို့ များ နေရင် မနိုင်မနင်းဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ ပါ။ လို
က်ကူသယ်ပေးမလို့ "

"များ တာတော့ များမှာ ။ ကိုအုပ်စိုး အချိန်ရလို့ လား"

"ရပါတယ်...ကြာလို့ ဆရာမေးရင် မိုးမိုးကို ကူနေရတဲ့ အကြောင်း
ပြောပြလိုက်မှာ ပေါ့"

"အမယ်...ကူညီတာကို ဗန်းပြပြီး နာမည်ကောင်းယူဦးမယ်"

"အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး မိုးမိုးရဲ့ "

အုပ်စိုးက ရယ်လိုက်ရင်း ဆိုင်ကယ်ကို သော့ဖြုတ်ယူလိုက်သည် ။
ပြီးတော့ မိုးမိုးလက်ထဲက ဆွဲခြင်းကို လှမ်းယူပြီး မိုးမိုးက ရှေ့ကသွား
သူက နောက်မှ လိုက်။ ရှေ့သွားနောက်လိုက်ဆိုတဲ့ စကား အဓိပ္ပာယ်ကို
အုပ်စိုးစဉ်းစားကြည့်မိပြီးမှ ဘာဆိုလဲ။

အခုမှ ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောဖူးတယ်။ ကိုယ်နဲ့ ဘာပတ်သက်လဲ
ဟု ဆင်ခြင်လိုက်၏။

"ဝယ်တာတွေ များ နေပြီ။ ကိုအုပ်စိုးကို အားနာလိုက်တာ"

"ရပါတယ်။ ဝယ်သာဝယ် အားမနာနဲ့ ။ လက်ကမနိုင်ရင် ပခုံးရှိတ
ယ်"

မိုးမိုးက အားနာစွာ ပြုံးပြလေသည် ။ ဈေးဝယ်ပြီး ပြန်ထွက်လာကြ
တော့ မိုးမိုးက အုပ်စိုးကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲသို့ ခေါ်သည် ။
အုပ်စိုး ငြင်းပေမယ့် မိုးမိုးက အတင်းခေါ်သဖြင့် လိုက်ခဲ့ရ၏။

အဲဒီလိုနဲ့ အာလာပ သလ္လာပ စကားတွေပြောကြရင်း မထင်မှတ်ဘဲ
ရင်းနှီးသွားကြ၏။ လက် ဖက်ရည်ဆိုင်က ထွက်လာကြပြီး မိုးမိုးက ဆို
က်ကားတစ်စီးကိုငှားတော့...

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ မိုးမိုး"

"မိုးမိုး ဆိုက်ကားနဲ့ ပဲ ပြန်တော့မယ်လေ"

"ကျွန်တော်ပဲ ပြန်ပို့ပေးပါ့မယ်"

"ဈေးခြင်းကြီးနဲ့ ရှင်...ဖြစ်ပါ့မလား"

"ဖြစ်ပါတယ်...လူကြံရင် ထရံဖြစ်တယ်"

"ဒါဆို သဘောပဲ"

အုပ်စိုး ဈေးခြင်းကို ရှေ့မှာ တင်ပြီး သူ့ဒူးတွေနှင့် ကာထိန်းပြီး စီး၏။
မိုးမိုးက နောက်ကပေါ့လေ။

အခန်း(၃)

သုတသွေးကို မကွေး မြသလွန်ဘုရားသို့ လိုက်ပို့ရန် တာဝန်ကျသူက မိုးမိုး။ မေမေက တမင် ဖန်တီးပြီး နှစ်ယောက်တည်း လွှတ်သည် ဆိုတာကို မိုးမိုးသိသည် ။ မြိုးမြိုးက သူပါ လိုက်မည်လို့ ပြောပေမယ့်...

မေမေက နောက်မှ လိုက်တဲ့ ။ ဒါကိုပဲ မြိုးမြိုးက စိတ်ကောက်ချင်ချင်။ မြိုးမြိုးတစ်ယောက် သုတသွေးကို စိတ်ဝင်စားနေပုံရ၏။ မိုးမိုးက တော့ ပုံမှန်ပါပဲ။ ကိုယ့်အိမ်ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည် ဆို တော့ ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိသည် ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးပဲ ရှိသည် ။

"ကိုသုတ"

"ဗျာ"

"အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါဆို သွားကြမယ်လေ"

သုတသွေးနှင့် မိုးမိုးတို့ ထွက်သွားကြစဉ် ဒေါ်မိမိနှင့် ဒေါ်သန္တာချိုတို့ အကြည့်ချင်းဆုံပြီး ပြုံး ဖြစ်ကြ၏။ သိပ်မလိုက်ဖက်ကြတဲ့ စုံတွဲဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိကြသည် ။ နှစ်ယောက်စလုံးက မြန်မာ ဆန်ဆန်နှင့် ယဉ်စစလေးတွေ။

ဖြိုးဖြိုးက ခေတ်မီသည် ။ လျှပ်ပေါ်လော်လီခြင်းမဟုတ်ပေမယ့် သား
မျက်စိထဲမှာ တိုးချင်မှ တိုးပေလိမ့်မည်။ ထွက်သွားကြတဲ့ နှစ်ယောက် မြ
င်ကွင်းက ပျောက်ကွယ်သွားမှ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ ကြ၏။

သုတသွေးနှင့် မိုးမိုး မြသလွန်ဘုရားသို့ ရောက်လာခဲ့သည် တွင် ဘု
ရားပေါ်ကနေလှမ်းမြင်ရ သော ဧရာဝတီမြစ်နှင့် ငွေသောင်ယံကမ်းအ
လှကို သုတသွေး သဘောကျသွားလေ၏။

လှိုင်းကလေးတွေ လူးလွန့်နေသော ဧရာဝတီမြစ်ကြီးထဲမှာ စင်ရော်
ငှက်ကလေးတွေက ပျံသန်းဆော့ကစားလျက်။ ထိုမြင်ကွင်းသည် သုတ
သွေး မျက်ဝန်းထဲမှာ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ပန်းချီ ကားတစ်ချပ်ပါပဲ။

ဪ...ဧရာဝတီမြစ်ရယ်၊ မြသလွန် ဘုရားကြီးရယ်၊ ငွေသောင်ယံ
ကမ်းနဲ့ မွေးကြိုင်လှတဲ့ တမာပန်းရနံ့တွေက မကွေးမြို့ကို
လှပတင့်ဆန်းစေတဲ့ ဆေးသား ဆေးစက်တွေ၊ သီချင်းတွေထဲမှာ ညွှန်း
ဆိုဖွဲ့သီ ရေးသားကြတာကို ပိုတယ်လို့ ထင်ခဲ့မိသော သုတသွေး။

အခု ကိုယ်တိုင်မြင်ရတော့မှ ကိုယ်တောင် ကဗျာထစပ်ချင်သလိုလို၊
သီချင်းတွေပဲ ကောက်ရေးချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည် ။ ကြည်နူးစရာ
ကောင်းလိုက်တာ။

"သာယာလိုက်တာနော်"

"ဟင်"

"သီချင်းရေးဆရာတွေ ညွှန်းမယ်ဆိုလည်း ညွှန်းလောက်စရာပါပဲ။
ကျွန်တော်တောင် မကွေး မြို့ကို တင်စားချင် လာပြီ"

"ကိုသုတက ဘယ်လိုတင်စားချင်လို့ လဲ"

"အခု လောလောဆယ်တော့ အဖြေမထွက်သေးဘူးဗျ။ ကျွန်တော်က

ပန်းချီဆွဲတာ ဝါသနာ ပါတော့ နောက်နေ့မှ ပန်းချီလာဆွဲဦးမယ်"

"ကိုသုတ ပန်းချီဆွဲချင်တယ်ဆို ညနေဆည်းဆာအချိန်က ပိုကောင်းတယ်"

"ဘယ်လို"

"ဟုတ်တယ် ကိုသုတရဲ့ ၊ ဒါက နံနက်ခင်းရဲ့ အလင်းတန်းနဲ့ သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်း။ အခုပဲ ကိုသုတစိတ်တွေ လန်းဆန်းတက်ကြွ လာပြီ မဟုတ်လား"

"မှန်တယ်...ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ခုမှ သုခဘုံကို ရောက်နေသလိုပဲ။ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားတာ"

"အင်း...ညနေဆည်းဆာရဲ့ အလှကျတော့ အခုနဲ့ မတူတော့ဘူးလေ။ သူ့ကျတော့ ဖီလင် တစ်မျိုး လာတယ်"

မိုးမိုးက ခပ်ပြီးပြီးလေး ပြောလိုက်တော့ သုတက မျက်နှာပြန်ငဲ့လာပြီး နားမလည်သလို ကြည့်၏

"ကိုသုတ နားရှုပ်သွားပြီထင်တယ်။ ညနေဘက်လာကြည့် လိုက်လေ ။ ကိုသုတ နားလည် သွားလိမ့်မယ်။ အလွမ်းဓာတ်ခံမရှိတဲ့ သူတွေတောင် ညနေစောင်းဆို ဒီနေရာကိုရောက်ရင် မှိုငြင်ကျသွား တတ်ကြတာ။ အဲဒီ ဖီလင်ပေါ့"

"ဪ"

"ဘယ်သူ့ကို တပြီး လွမ်းလိုက်ရမှန်း မသိတာမျိုးလေ"

ခုမှ ပဲ သုတ သဘောပေါက်ကာ ရယ်လိုက်၏။ ဟုတ်မှာ ပါ...ကိုအောင်သူဆိုတဲ့ သီချင်းတွေထဲ မှာ တောင်...

"နေညိုညို...ညိုညို... အနောက်ယွန်းတော့မလို...နှုတ်ဆက်လေ
တော့ လွမ်းပေါ့မေရေ ငွေ ဗျိုင်းဖြူလေးတွေ အိပ်တန်းပြန်လို့ မှာ လိုက်
ပါရစေ၊ ပြန်ခဲ့တော့မေ...မောင် အမြဲရှိတဲ့ ငွေသောင်ယံ ကိုလေ" တို့
...ပြီးတော့ အမှတ်တရ ရင်ထဲရှိတယ်...သူနဲ့ ဆုံတွေ့ခဲ့ရာ တမာရနဲ့
လေး...သင်းသင်း မွေးတဲ့ အညာမြေကို ပြန်သတိရနေသည်။ ။ ဆည်း
ဆာ နေညိုချိန်မှာ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနံဘေးက.... ငွေသောင်ယံကမ်းရဲ့
အထက်မှာ မကွေးမြို့စွန် မြသလွန်ကို...အတူဖူးခဲ့တာတွေ မေ့မရနိုင်ပါ
သည် ... အခွင့်ရယ်သာတဲ့ တစ်နေ့မှာ အရောက်တော့ ပြန်ခဲ့ဦးမည်...
ရွှေညာသူရေ ကိုယ်လာရင်...ကြိုမှာ လားလို့ အတည်ဆိုတဲ့ သီချင်းတွေ။
ဒီသီချင်းလေးတွေကို မကွေးမြို့သူမြို့သားတွေ တော်တော် ကြိုက်ကြမှာ
ပဲဟု တွေးမိသည်။ ။ ခံစားချက်နဲ့ တိုက်ဆိုင်တဲ့ လူအချို့လည်း ရှိကြမှာ
ပေါ့။ ဘယ်တော့ပဲ နားထောင်ထောင် ရိုးမသွားနိုင်အောင် စွဲငင်အား
ကောင်းသည့် သီချင်းလေးတွေ။

ကိုယ်က ရန်ကုန်သားဆိုတော့ ဖြစ်ချင်းဖြစ် "ကိုယ်လာရင် ကြိုမှာ
လား"ပဲဖြစ်လိမ့်မည်။ သီချင်းသံလေးကို နားထဲမှာ ကြားယောင်ပြီး စိတ်
ထဲမှာ ရွှေညာသူတစ်ယောက်နှင့်ပဲ အမှတ်တရ ရင်ထဲထိအောင် ဆုံစည်း
လိုက်ချင်သလိုလို။

ဆိုတော့ ဆုံနေပါရဲ့ ရင်ခုန်လို့ မရတာက ခက်သည်။ ။ လောလောဆယ်
မကွေးမြို့စွန် မြသလွန် ကို အတူဖူးဖို့ လာခဲ့တာက သူနှင့် မိုးမိုးဇော်။

"ကိုသုတ"

"ဟင်"

"ဘာပြုံးတာလဲ"

"ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုအောင်သူဆိုတဲ့ "ကိုယ်လာရင်

ကြိုမှာ လား" သီချင်းကို သတိရသွားလို့ "

"ဪ...ကိုသုတက ရွှေညာသူတစ်ယောက် ရှာချင်ပြီ ထင်တယ်"

"အနုပညာစိတ်နဲ့ တွေးကြည့်တာပါ။ လက်တွေ့မှာ မခံစားတတ်တာ က ခက်တယ်ဗျ"

မိုးမိုးက နောက်ဘက်က သံတံတိုင်းကို မှီရပ်လိုက်၏။ သုတက တံတိုင်းဘက်ကို မျက်နှာမူ၍ မြစ်ကမ်းဘက်ကို မျှော်ကြည့်နေဆဲ။

"အနုပညာဆိုတာ ကြိုးလေးတစ်မျှင်ပါပဲ။ ဒီလိုသာယာလှပတဲ့ ရှုမျှော်ခင်းတွေက ပန်းက လေးတွေနဲ့ တူတယ်။ ပန်းတွေကို ကြိုးနဲ့ သီလိုက်ရင် အလှပဆုံး ပန်းကုံးကလေးတွေ ဖြစ်လာတာပဲ မဟုတ်လား"

"တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလား။ ကိုသုတက ကြောက်တတ်တယ်နော်"

"သဘာဝက လတ်တလောပေးလိုက်တဲ့ အသိပါ"

"ဟုတ်ပါပြီ...ဟုတ်ပါပြီ"

မိုးမိုးက ရယ်ပြီး ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်လိုက်သည် ။ နေမင်းသည် ဖူးတံဝတ်ချီမှ တစ်စတစ်စ အရှေ့အရပ်ကို လက်ပြလို့ ကျောခိုင်း၍ တရွေ့ရွေ့နှင့် အနောက်စခန်းကို ချီတက်ဖို့ ခြေလှမ်းစလိုက် သည် နှင့် ဧရာဝတီရင်ခွင်ထဲမှ ရေလှိုင်းကလေးများ သည် ပြုံးပျော်ကြည်နူးကြလျက် တလက်လက် တောက်ပလာကြ၏။

"မိုးမိုး"

"ရှင်"

"ဒီမြသလွန်ဘုရားရဲ့ သမိုင်းကြောင်းကို ကျွန်တော့်ကို နည်းနည်းရှင်းပြပါလား"

"ရှင်းပြစရာမလိုပါဘူး ကိုသုတရဲ့ "

"ဗျာ"

"ဟိုဘက်မှာ ပန်းချီတွေနဲ့ ပူးတွဲပြီး သမိုင်းကြောင်းတွေ ရေးထားတာ ရှိတယ်"

"ဟုတ်လား...ဒါဆို သွားရအောင်"

"သွားကြတာပေါ့"

အိမ်ရှင်နဲ့ ဧည့်သည် မို့ လမ်းလျှောက်ရင်း မိုးမိုးက သူမသိသလောက်တွေကို ရှင်းပြသည်။ သမိုင်းကြောင်းပန်းချီတွေဆီရောက်တော့ သုတ သူ့မှာ ပါလာသည့် မှတ်စုစာအုပ်ကလေးနှင့် ဘောလ် ပင်ကိုကိုင်ပြီး မသိတာတွေကို ရေးမှတ်၏။

ဒီဘက်ကို ပြန်လျှောက်လာတော့ ဘုရားမှာ ပန်းကပ်၊ ရေသပ္ပာယ်လုပ်ကြ၏။ ဘုရားကို ရေ သပ္ပာယ်ကြတော့ သုတက မိုးမိုးထက် ရေတစ်ခွက်ပိုနေတော့ သူ့အသက် ၂၇နှစ်ပေါ့။

"ကိုသုတ"

"ဗျာ"

"ဟိုလေ...ကျွန်မ မွေးနေ့နံထောင့်မှာ ပုတီးစိပ်ချင်လို့ ။ အဲဒါ ကိုသုတ လျှောက်ကြည့်ချင် ကြည့်လေ။ ပြီးရင် မိုးမိုး ကိုသုတကို လိုက်ရှာမယ်"

"ရပါတယ်...သွားစိပ်လေ"

"ကျေးဇူးပဲ"

မိုးမိုး ထွက်သွားတော့ သုတ မျက်မှောင်ကြုတ်ကျန်ခဲ့၏။

ဘာကိုကျေးဇူးတင်တာလဲ။ ပုတီး စိပ်သွားဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်လို့ လား။ ဒီအတိုင်းဆို ကိုယ်က တိတ္ထိကြီးကျလို့ ။

ကိုယ်ကလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်သော ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက် ပဲကို။

မကျေမလည်စိတ်ကလေးနှင့်ပဲ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ဆက်လျှောက်လာခဲ့ရာ လေပြင်းပြင်း တစ်ချက်က ဆောင့်တိုးတိုက်ခတ်ပြီး...

"ဟ"

မျက်နှာကိုအုပ်ပြီး ရစ်ပတ်သွားတာ ဘာမှန်းမသိ။ ကဗျာကသီ လက်နှင့် ဆွဲယူကြည့်လိုက် တော့ မိုးပြာရောင်ပဝါပါးလေး။

ဘယ်သူ့ပဝါလဲဟု ဘေးဘီကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်တော့ ရှေ့တည့်တည့်မှ လျှောက်လှမ်းလာသော မိန်းကလေးသည် သုတရှေ့တည့်တည့်မှာ ခြေစုံရပ်သွား၏။ အရပ်ရှည်တဲ့ သုတကို သူမမော့ကြည့် လေသည် ။ ဘာစကားမှ မဆိုဘဲ ရပ်နေသဖြင့်...

"မင်းရဲ့ ပဝါလား"

"..."

ခေါင်းညိတ်ရုံ ညိတ်ပြလေသည် ။

"ရော့"

သုတ ပဝါလေးကို ပြန်ပေးလိုက်တော့ ဆတ်ခနဲဆွဲယူပြီး ပြန်လှည့်ထွက်သွားလေတော့...

"ဟိတ်"

သုတ သူမလက်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်တော့ သူမက ပြန်လှည့်

လာပြီး သုတကို ခပ်ကြောင် ကြောင်လေး ကြည့်နေ၏။

"မင်း...လူမှုရေး နားမလည်ဘူးလား" လို့ ဆိုတော့ "ဘာလဲ"ဆိုသည့် သဘောနှင့် မေးဆတ် ပြသည် ။

"ကျေးဇူးတင်စကားလေး ဘာလေးမပြောတော့ဘူးလား"

သူမလေးမျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မိတဲ့ အချိန်မှာ သုတရင်ထဲ လှုပ်ခနဲဖြစ်သွား ၏။ အဲဒါဘာကြီးတုန်း။

အညာသူလား၊ သနပ်ခါး ပါးကွက်ကလေးနဲ့ ။

သူကြည့်နေတုန်းမှာ ပဲ ကောင်မလေးက လက်ကိုရုန်းပြီး ချာခနဲလှည့်ပြေးသွားလေသည် ။

"ဟာ...ကွာ"

ပြေးထွက်သွားတဲ့ သူမရဲ့ ကျောပြင်ပေါ်မှာ ဝဲခါသွားတဲ့ ဆံနွယ်ရှည်ကြီးတွေက ဒူးဆစ်နား အထိ။

လှလိုက်တဲ့ ကောင်မလေး။
